

WSOY

KAKSI

jos toinen heistä

VOI SÄILYTTÄÄ

on kuollut

SALAISUUDEN

KAREN M. McMANUS

YKSI MEISTÄ VALEHTELEE -KIRJAN TEKIJÄLTÄ

Karen M. McManus

KAKSI
VOI SÄILYTTÄÄ
SALAISUUDEN

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Two Can Keep a Secret

TEXT COPYRIGHT © 2019 KAREN M. MCMANUS, LLC
SUOMENKIELINEN LAITOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-44741-3

PAINETTU EU:SSA

Gabrielalle, Carolinalle ja Erikille

ENSIMMÄINEN LUKU

ELLERY

Perjantai, elokuun 30. päivä

Jos olisin taipuvainen uskomaan enteisiin, tämä olisi huono sellainen.

Matkatavarahihnalla kulkee enää yksi matkalaukku. Se on kirkkaanpinkki, Hello Kitty -tarrojen peitossa eikä missään tapauksessa minun laukkuni.

Veljeni Ezra nojaa oman jättikokoisen matkalaukkunsa kahvaan ja katselee, kun pinkki pakaasi ohittaa meidät neljännen kerran. Hihnan liepeillä ei näy enää ketään, ainoastaan yksittäinen pariskunta, joka kinastelee siitä, kumman oli tarkoitus huolehtia vuokra-auton varauksesta. »Ehkä sinun pitäisi vain ottaa tuo«, Ezra ehdottaa. »Sen omistaja ei selvästikään ollut meidän lennolla. Sitä paitsi hänellä on varmasti kiehtova vaatemaku. Todennäköisesti runsaasti pilkkuja. Ja glitteriä.« Ezran puhelin helähtää, ja hän kaivaa sen taskustaan. »Mummi on ulkona.«

»En suostu uskomaan tätä«, mutisen ja potkaisen lenkkarinkärjellä matkatavarahihnan metallista kylkeä. »Koko elämäni oli siinä laukussa.«

Hivenen liioiteltua. *Todellinen* koko elämäni oli Kalifornian La Puenteessa vielä kahdeksisen tuntia sitten. Vermontiin

viime viikolla lähetettyä paria laatikkoa lukuun ottamatta matkalaukussa on kaikki tuon elämän jäännökset.

»Pitää varmaan mennä tekemään ilmoitus.» Ezra skannaa matkatavaroiden luovutusaulaa ja haroo samalla lyhyeksi kynittyä tukkaansa. Hänellä oli ennen samanlaiset paksut, tummat, silmillä roikkuvat kiharat kuin minullakin, enkä ole edelleenkaan tottunut nykyiseen malliin, jonka hän leikkautti itselleen kesällä. Ezra kallistaa matkalaukkuaan ja käännähtää kohti infotiskiä. »Se onnistuu varmaan tuolla.»

Tiskin takana seisova laiha kundi näyttää siltä, että saattaa hyvinkin vielä olla lukiossa. Poskia ja leukapieliä koristavat punaiset näppyvät. Siniseen liiviin vinoon kiinnitetyssä kullankärsäisessä nimikyltissä lukee »Andy». Andyn ohuet huulet käpristyvät, kun kerron hänelle matkalaukustani, ja hän kurottaa kaulaansa kohti Hello Kitty -laukkua, joka yhä kiertää hihnalla. »Lento 5624 Los Angelesista? Vaihto Charlottessa?» Nyökkään. »Oletko varma, ettei tuo ole sinun laukkusi?»

»Sataprosenttisen.»

»Perhana. Mutta kyllä se jostain ilmaantuu. Ei muuta kuin täytät tämän.» Hän nykäisee auki laatikon ja kaivaa esiin lomakkeen, jonka liu'uttaa minua kohti. »Täällä jossain pitäisi olla kynä», hän mutisee ja penkoo innottomasti paperipinkkaa.

»Minulla on oma.» Avaan repun vetotaskun ja otan esiin kirjan, jonka asetan tiskille siksi aikaa, kun etsiskelen kuulakärkikynää. Ezra kohottaa kulmakarvojaan nähdessään kovia kokeneen pokkarin.

»Ihan oikeasti, Ellery?» hän kysyy. »*Kylmäverisesti?* Otitko sinä sen mukaan lennolle? Mikset pannut sitä postiin muiden kirjojen mukana?»

»Se on arvokas», puolustelen.

Ezra pyörittelee silmiään. »Sinä *tiedät*, ettei se ole Truman Capoten aito nimmari. Sadieta kusetettiin.»

»Ihan sama. Ajatus on tärkein», mutisen. Äitimme osti »signeeratun» ensipainoksen eBaystä saatuaan Kuollut ruumis # 2:n roolin *Kovassa laissa* neljä vuotta sitten. Ezralle hän antoi Sex Pistolsin levykannen, johon tuherrettu Sid Viciousin nimmari oli mitä luultavimmin vähintäänkin yhtä väärennetty. Meidän olisi ennemmin pitänyt hankkia luotettavilla jarruilla varustettu auto, mutta pitkän tähtäimen suunnitelmat eivät koskaan ole olleet Sadien vahvuus. »Mutta niinhän sitä tavataan sanoa. Murhamaassa Murhamaan tavalla...» Paikallistan vihdoin kynän ja ryhdyn raapustamaan nimeäni lomakkeeseen.

»Olette siis menossa Echo Ridgeen?» Andy kysyy. Pysähdyn sukunimeni toisen c:n kohdalla, ja Andy lisää: »Tiesitte kai, ettei sen nimi ole enää Murhamaa? Olette muutenkin vähän etuajassa. Se avataan vasta viikon kuluttua.»

»Tiedän. En tarkoittanut teemapuistoa. Tarkoitin...» Lope-tan lauseen ennen kuin ehdin sanoa *kaupunkia* ja tungen *Kylmäverisesti*-pokkarin reppuuni. »Aivan sama», sanon ja kiinnitän huomioni jälleen lomakkeeseen. »Miten kauan yleensä kestää, että saa omat kamansa takaisin?»

»Ei siinä pitäisi päivää kauemmin mennä.» Andyn katse harhailee Ezran ja minun välillä. »Näytätte aika samanlaisilta. Oletteko kenties kaksoset?»

Nyökkään ja jatkan kirjoittamista. Alati kohtelias Ezra vastaa: »Olemme kyllä.»

»Minunkin piti olla kaksonen», Andy sanoo. »Se toinen meni ikävä kyllä imeytymään kohtuun.» Ezra päästää yllättyneen pikku pärskähdyksen, mutta minä tukahdutan oman nauruni. Veljelleni käy näin jatkuvasti: ihmiset avautuvat hänelle mitä omituisimmista asioista. Meillä saattaa olla likipitäen samanlaiset kasvot, mutta jostain syystä vain Ezran naama herättää ihmisissä luottamusta. »Olen aina miettinyt, että olisi tosi siistiä, kun olisi kaksonen. Voisimme esiintyä toisnamme ja hämmentää jengii.» Nostan katseeni, ja Andy

tihrustaa meitä uudestaan. »No joo. Te kaksi ette varmaan voi tehdä niin. Te ette ole oikeanlaisia kaksosia.»

»Emme todellakaan», Ezra sanoo väkinäinen hymy huulillaan.

Kirjoitan nopeammin ja ojennan täytetyn lomakkeen Andyille, joka repii ylimmät lehdet irti ja antaa minulle keltaisen hiilipaperikopion. »Eli joku siis ottaa meihin yhteyttä?» kysyn.

»Jep», Andy vastaa. »Ellei laukkua kuulu huomiseen mennessä, soita alalaidassa olevaan numeroon. Pitäkää hauskaa Echo Ridgessä.»

Ezra huokaisee raskaasti, kun suuntaamme pyöröville. Virnistän hänelle olkani yli. »Sinä se aina löydät niin kivoja uusia ystäviä.»

Hän vavahtaa. »En saa sitä mielestäni. *Imeytyä*. Miten sellainen on edes mahdollista? Oliko... Ei. En aio pohtia yhtään pitemmälle. En edes halua tietää. Mutta mieti, miltä tuntuu tietää tuollainen juttu. Että olisi yhtä hyvin voinut olla se imeytynyt kaksonen.»

Työnnyimme ulos ovesta tukahduttavaan, pakokaasun-täyteiseen ilmaan. Ihme juttu. Vaikka onkin vasta elokuun viimeinen päivä, olin kuvitellut, että Vermontissa olisi huomattavasti viileämpää kuin Kaliforniassa. Nostan hiukset niskasta sillä välin, kun Ezra selaa puhelintaan. »Mummi kuulemma kiertelee täällä lähistöllä, koska ei halunnut pysäköidä parkkipaikalle», hän raportoi.

Katson häntä kysyvästi. »Viestitteleekö mummi ajaessaan?»

»Ilmeisesti.»

En ole nähnyt isoäitiämme sen jälkeen, kun hän kävi meillä Kaliforniassa kymmenen vuotta sitten, mutta muistikuvieni perusteella ajonaikainen viestintälaitteiden käyttö ei tunnu hänelle luonteenomaiselta toiminnalta.

Nuupahtelemme pari minuuttia helteessä, kunnes metsänvihreä Subaru-maasturi pysähtyy kohdallemme. Pelkääjän paikan ikkuna rullautuu auki ja mummi työntää päänsä ulos.

Hän näyttää melko lailla samalta kuin Skypessäkin, joskin paksu harmaa otsatukka näyttäisi vasta leikatulta. »No niin, sisään siitä», hän huikkaa ja vilkuilee silmäkulmastaan parin metrin päässä seisovaa liikennepoliisia. »Täällä ei saa lorvia minuuttia kauempaa.» Hän vetää päänsä sisään, kun Ezra alkaa rullata yksinäistä matkalaukkuaan kohti takaboksia.

Kun puikahdamme takapenkille, mummi kääntyy katsomaan meitä, ja saman tekee häntä nuorempi nainen ohjauspyörän takana. »Ellery, Ezra, tämä tässä on Melanie Kilduff. Hänen perheensä asuu saman kadun varrella. Minulla on surkea yönäkö, joten Melanie lupautui ystävällisesti kuskiksi. Hän toimi aina välillä äitinne lapsenvahtina. Olette todennäköisesti kuulleetkin hänestä.»

Ezra ja minä vilkaisemme toisiamme silmät suurina. *Kyllä.* Kyllä me olemme kuulleet.

Sadie jätti Echo Ridgen taakseen kahdeksantoistavuotiaana ja on sen jälkeen käynyt täällä tasan kaksi kertaa. Ensimmäisen kerran vuotta ennen meidän syntymäämme, sydänkohtaukseen kuolleen isoisämme hautajaisissa. Toisen kerran hän tuli viisi vuotta sitten, Melanien teini-ikäisen tyttären hautajaisiin.

Ezran ja minut hän jätti kotiin naapurin hoiviin. Katsoimme hänen luonaan telkkarista *Datelinen* erikoisjakson, »Murhamaan mysteerin». Tuijotin lumoutuneena tarinaa Lacey Kilduffista, äidin kotikaupungista kotoisin olevasta kauniista, vaaleasta homecoming-kuningattaresta, joka löydettiin kuristettuna Halloween-teemapuistosta. Lentokentän Andy oli oikeassa; puiston omistaja vaihtoi nimen Murhamaasta Kauhufarmiksi parin kuukauden kuluttua surmatyöstä. Tapaus tuskin olisi saanut yhtä suurta kansallista huomiota, ellei puisto olisi ollut niin osuvasti nimetty.

Tai ellei Lacey olisi ollut toinen Echo Ridgestä kotoisin oleva kaunis teinityttö – peräti saman kadun varrelta – joka päätyi traagisiin otsikoihin.

Sadie ei suostunut vastaamaan yhteenkään kysymykseemme palattuuan Lacey'n hautajaisista. »Haluan vain unohtaa sen», hän sanoi aina, kun kysyimme. Sitä samaa hän on hokenut Echo Ridgestä koko elämämme ajan.

Lienee siis ironista, että päädyimme tänne kaikesta huolimatta.

»Mukava tavata», Ezra sanoo Melanielle sillä välin, kun meikälainen melkein tukehtuu omaan sylkeensä. Ezra takoo minua selkään hiukan kovempaa kuin olisi tarpeen.

Melanie on haalistuneella tavalla kaunis. Hänellä on hyvin vaalea, ranskalaiselle letille palmikoitu tukka, vaaleansiniset silmät ja pisamia siellä täällä. Hän väläyttää meille aseistariisuvan rakohampaisen hymyn. »Samoin. Anteeksi, että ollaan myöhässä, mutta liikennettä on yllättävän paljon. Miten lento sujui?»

Ennen kuin Ezra ehtii vastata, Subarun katolta kuuluu kova napautus, joka saa mummin säpsähtämään. »Liikkeelle siitä», liikennepoliisi huikkaa.

»Burlington on *töykein* kaupunki maan päällä», mummi puhahtaa. Hän sulkee ikkunansa, ja Melanie ohjaa auton taksin taakse.

Haparoin turvavyötäni samalla, kun tuijotan Melanien takaraivoa. En odottanut tapaavani häntä tällä lailla. Arvelin meidän kohtaavan ennen pitkää, koska hän ja mummi ovat naapureita, mutta oletin, että kyseessä olisi pikemminkin kädenheilautus roskienvientireissulla, ei tunnin mittainen ajomatka heti sen jälkeen, kun olemme laskeutuneet Vermontiin.

»Harmin paikka, että äidillenne kävi sillä tavalla», Melanie sanoo kääntyessään lentokentältä vihreiden kylttien täplittämälle valtatielle. Kello on melkein kymmenen illalla, ja edesämme hehkuu pieni rakennusryväs valaistuine ikkunoineen. »Onneksi hän saa nyt kaiken tarvitsemansa avun. Sadie on vahva nainen. Pääsette varmasti pian takaisin kotiin, mutta

toivottavasti teillä on sitä ennen mukavaa Echo Ridgessä. Se on hurmaava pikkukaupunki. Nora oikein odottaa, että pääsee esittelemään teille paikkoja.»

No niin. *Juuri noin* ohjaillaan kiusallista keskustelua. Ei mitään syytä aloittaa sanoilla *Ikävää, että äitinne rysäytti autonsa opioidipöhnässä jalokiviliikkeen seinään ja joutui neljän kuukauden vieroitukseen*. Järkevä keskustelija vain huomioi huoneessa kököttävän virtahevon, kiertää sen ja jatkaa kohti tyvenempiä keskusteluvesiä.

Tervetuloa Echo Ridgeen.

Vaivun syvään uneen pian valtatielle siirtymisen jälkeen ja havahdun vasta, kun kova ääni hätkähdyttää minut hereille. Kuulostaa siltä kuin autoa pommitettaisiin joka suunnasta kymmenillä kivenmurikoilla. Käännyin pötkyrässä kohti Ezraa, mutta hän on aivan yhtä hämmentyneen oloinen. Mummi kääntyy istuimellaan ja karjuu tullakseen kuulluksi mölyn yli. »Rakeita. Ei mitenkään epätavallista tähän aikaan vuodesta. Nämä tosin ovat poikkeuksellisen suuria.»

»Ajan tiensivuun odottamaan, että kuuro menee ohi», Melanie huikkaa. Hän ohjaa auton tienlaitaan ja pysäyttää sen. Rakeet ryöpsähtelevät entistäkin rajummin, enkä voi olla miettimättä, että autossa saattaa olla kuuron päätteeksi satoja pieniä lommoja. Erityisen suuri yksilö osuu keskelle tuulilasiasa ja saa meidät kaikki säpsähtämään.

»Miten ihmeessä täällä voi sataa *rakeita*?» kysyn. »Burlingtonissahan oli kuuma.»

»Rakeet muodostuvat pilvikerroksessa», mummi selittää ja osoittaa taivasta. »Siellä on hyytävän kylmä. Kyllä ne äkkiä maassa sulavat.»

Mummin ääni ei ole erityisen lämmin – en ole varma, osaako hän edes puhua lämpimästi – mutta se on eloisampi kuin kertaakaan koko ajomatkan aikana. Mummi oli aikoinaan opettaja, ja hän on selvästikin enemmän kotonaan siinä

roolissa kuin holhoojaksi määrättyä isovanhempiana. Enpä kyllä moitikaan häntä. Hän on jumissa kanssamme Sadien oikeuden määräämän kuudentoista viikon kuntoutuksen ajan, ja toisinpäin. Tuomari määräsi meidät perhehoitoon, mikä rajoitti valinnanvaraamme huomattavasti. Isämme oli yhdenillanhoito – stunttimies, tai niin hän kuulemma väitti sen ruhtinaallisen kaksituntisen aikana, jonka hän ja Sadie viettivät yhdessä tavattuaan sitä ennen jollain klubilla Los Angelesissa. Meillä ei ole tätejä, setiä tai serkkuja. Mummiä lukuun ottamatta ei ollut ketään, joka olisi voinut ottaa meidät huomaansa.

Istumme pari minuuttia hiljaisina ja katselemme konepellille ropsahtelevia rakeita. Jonkin ajan päästä niitä ei enää tule entistä vauhtia, ja lopulta niiden tulo lakkaa tyystin. Melanie ajaa takaisin tielle, ja minä vilkaisen kojelaudan kelloa. Melkein yksitoista; nukuin näköjään lähes tunnin. Töykkään Ezraa ja kysyn: »Ollaan varmaan kohta perillä, vai mitä?»

»Melkein», Ezra sanoo. Hän madaltaa ääntään. »Täällä on epäilemättä mieletön meno perjantai-iltaisin. Moneen kilometriin ei ole näkynyt yhden yhtä rakennusta.»

Ulkona on säkkipimeää, ja vaikka olenkin hieronut uut-terasti silmiäni, en erota ikkunasta muuta kuin sumeasti ohikiitäviä puita. Yritän kyllä parhaani, sillä haluan nähdä paikan, josta Sadie tahtoi mahdollisimman nopeasti pako-oon. »Echo Ridgen elämä on kuin postikortissa», hänellä oli tapana sanoa. »Kaunista, kimmeltävää ja sulkeutunutta. Paikallisten mielestä ihminen katoaa savuna ilmaan, jos hän uskaltautuu kunnanrajan yli.»

Auto ajaa töyssyn yli, ja turvavyö kaivautuu kaulaani, kun tömähdys heittää minut sivuun. Ezra haukottelee niin makeasti, että leukapielet napsahtavat. Olen varma, että höyhen-saarille livuttuani hän koki velvollisuudekseen pysytellä he-reillä ja pitää yllä keskustelua, vaikka kumpikaan meistä ei ole nukkunut kunnolla moneen vuorokauteen.

»Kotiin on reilun kilometrin matka.» Mummin etupenkiltä kantautuva ääni säpsäyttää meidät molemmat. »Ohitimme juuri 'Tervetuloa Echo Ridgeen' -kyltin, vaikka se onkin niin huonosti valaistu, että tuskin edes huomasitte sitä.»

Mummi on oikeassa. En huomannut, vaikka olinkin käskenyt itseäni pitämään sitä silmällä. Kyltti oli yksi niistä harvoista Echo Ridgeen liittyvistä asioista, joista Sadie koskaan meille puhui, silloinkin vasta parin viinilasillisen jälkeen. »'Väkiluku 4935'. Se ei muuttunut koko sinä kahdeksanatoista vuotena, jonka siellä asuin», hänellä oli tapana sanoa ja hymähtää ivallisesti päälle. »Ilmeisesti joku täytyy toimittaa ensin pois päiviltä, jos kaupunkiin aikoo muuttaa uusi asukas.»

»Nyt tulee ylikulkusilta, Melanie.» Mummin äänessä on varoittava sävy.

»Tiedän», Melanie sanoo. Tie kaartuu terävästi, kun alitamme harmaan kivikaaren, ja Melanie hidastaa mateluvauhtiin. Tällä pätkällä ei ole katulamppuja, ja Melanie vaihtaa pitkät valot.

»Mummi on maailman pahin takapenkkipuskuri», Ezra kuiskaa.

»Oikeasti?» kuiskaan takaisin. »Mutta Melaniehan on niin varovainen.»

»Ajamme aina liian lujaa, ellemme satu jumittamaan punaisissa.»

Tirskahdan juuri, kun mummi ulvahtaa: »Pysähdy!» niin käskävästi, että sekä Ezra että minä kavahtamme. Hetken ajan ehdin pelätä, että mummilla on ylääänikuulo ja että nälvintämme on saanut hänet suuttumaan. Sitten Melanie painaa jarrun pohjaan ja pysäyttää auton niin äkisti, että sinkoan eteenpäin turvavyössäni.

»Mitä -?» Ezra ja minä kysymme yhtä aikaa, mutta Melanie ja mummi ovat jo irrottautuneet turvavöistään ja kompuroineet ulos autosta. Vilkaisemme toisiamme ymmällämme ja

menemme perään. Maa on puoliksi sulaneiden raelammikoiden peitossa, ja luovin tieni niiden välistä kohti isoäitiäni. Mummi seisoo Melanien auton edessä katse kiinnittyneenä etuvalojen kirkkaasti valaisemaan tienpätkään.

Ja sen keskellä makaavaan liikkumattomaan hahmoon. Se on veren peitossa, kaula on taipunut karmivan väärään kulmaan ja apposen avoimet silmät tuijottavat tyhjyyteen.

TOINEN LUKU

Ellery

Lauantai, elokuun 31. päivä

Aurinko herättää minut porottamalla suoraan läpi kaihdinten, joita ei selvästikään ole ostettu pimentävien ominaisuuksiensa vuoksi. Pysyttelen kuitenkin liikkumatta ohuen virkatun päiväpeiton ja untuvanpehmeän lakanan alla, kunnes joku koputtaa kevyesti ovelle.

»Niin?» Nousen pystyyn ja yritän epätoivoisesti työntää tukkaa silmiltäni, kun Ezra astuu sisään. Yöpöydän hopeoitu kello ilmoittaa ajaksi 09:50, mutta koska olen yhä länsirannikon ajassa, en koe nukkuneeni alkuunkaan tarpeeksi.

»Hei», Ezra sanoo. »Mummi käski tulla herättämään. Poliisi on tulossa jututtamaan meitä eilisillasta.»

Eilisillasta. Kyyhötimme tiellä makaavan miehen vieressä tummien verilammikoiden keskellä siihen saakka, kunnes ambulanssi saapui. En uskaltanut aluksi katsoa miehen kasvoja, mutta kun lopulta tein niin, en pystynyt enää kääntämään katsettani. Hän oli *niin nuori*. Ei kolmeakymmentä vanhempi, yllään urheiluvaatteet ja lenkkarit. Melanie, joka on sairaanhoitaja, teki painelupuhalluselytyistä ensihoitajien tulon saakka, mutta luultavasti hän vain rukoili ihmettä sen sijaan, että olisi oikeasti uskonut voivansa tehdä miehen hyväksi

mitään. Kun olimme jälleen mummin autossa, hän kertoi meille, että mies oli kuollut jo ennen kuin saavuimme paikalle.

»Jason Bowman», hän sanoi tärisevällä äänellä. »Hän on – hän *oli* – yksi Echo Ridgen lukion luonnontieteen opettajista. Veti koulun soittokuntaakin. Tosi suosittu oppilaiden keskuudessa. Te olisitte... teidän *olisi pitänyt*... tavata hänet ensi viikolla.»

Ezra, täysissä pukeissa ja tukka märkänä suihkun jäljiltä, viskaa pienen muovipaketin sängylle ja palauttaa minut takaisin nykyhetkeen. »Mummi käski antaa nämä.»

Avaamattomassa paketissa on Hanesin logo sekä kuva hymyilevästä vaaleasta naisesta yllään urheilurintsikat sekä mahan peittävät alushousut. »Voi ei.»

»Voi kyllä. Nuo ovat *oikeat* mummokalsarit. Mummi osti kuulemma vahingossa pari kokoa liian pienet ja unohti palauttaa ne. Ne ovat nyt sinun.»

»Fantastista», mutisen ja heilautan jalat sängystä. Minulla on päälläni t-paita, jonka olin pannut eilen hupparin alle, sekä Ezran lahkeista käärityt verkkarit. Kun sain tietää, että muuttaisin Echo Ridgeen, kävin läpi koko vaatevarastoni ja panin armottomasti kiertoon kaiken, mitä en ollut käyttänyt parin viime kuukauden aikana. Karsin vaatevarastoni niin mitättömäksi, että kaikki – lukuun ottamatta muutamia takkeja ja kenkiä, jotka lähetin postissa viime viikolla – mahtui yhteen ainoaan matkalaukkuun. Sillä hetkellä minusta tuntui, että se auttoi luomaan järjestystä ja kontrollia edes yhteen pikkuruiseen elämänalueeseeni.

Nyt se tietenkin tarkoittaa vain sitä, ettei minulla ole mitään päälle pantavaa.

Nostan puhelimen yöpöydältä ja etsin matkatavaroihin liittyvää tekstaria tai ääniviestiä. Ei mitään. »Miksi sinä olet ylhäällä näin aikaisin?» kysyn Ezralta.

Hän kohauttaa olkiaan. »Ei kello nyt *niin* vähän ole. Kävin kävelyllä tässä ihan lähitienoilla. Täällä on kaunista. Hyvin

vihreää. Postasin pari instastooria. Ja laadin soittolistan.»

Panan kädet puuskaan. »Ei kai taas Michael-listaa?»

»Ei», Ezra sanoo puolustuskannalla. »Tämä lista on musiikallinen kunnianosoitus koilliselle. Yllättyisit jos tietäisit, miten monen biisin nimessä on jokin Uuden-Englannin osavaltio.»

»Mm-hmm.» Ezran poikaystävä Michael pani välit poikki ennaltaehkäisevästi viikkoa ennen lähtöämme, sillä »etäsuhteet eivät toimi koskaan». Ezra teeskentelee, ettei piittaa paskaakaan, mutta on laatinut eron jälkeen muutamia hyvinkin emo-henkisiä soittolistoja.

»Älä tuomitse.» Ezran katse vaeltaa kirjahyllylle, jossa *Kylmäverisesti* on aseteltu siististi Ann Rule -kokoelmani, *Fatal Visionin*, *Keskiyön hyvän ja pahan tiedon puutarhassa* sekä muiden true crime -kirjojeni viereen. Muuta en eilisiltana purkanut huoneen nurkkaan pinotuista laatikoista. »Meillä kaikilla on omat selviytymismekanismimme.»

Ezra poistuu huoneeseensa, ja minä silmäilen ventovierasta tilaa, jossa vietän seuraavat neljä kuukautta. Kun saavuimme eilisiltana, mummi kertoi, että saisin Sadien vanhan huoneen. Avasin oven sekä innoissani että hermona, miettien mitä äitini kaikuja sen sisältä löytäisin. Astuin kuitenkin tuiki tavalliseen vierashuoneeseen, jossa ei ole persoonallisuuden hiventäkään. Huonekalut ovat tummaa puuta, seinät vaalean munankuoren väriset. Sisustus on niukanlainen: vain pitsiverhot, ruudullinen matto sekä kehystetty majakankuva. Huoneessa tuoksuu etäisesti sitruunaiselle Ajaxille sekä setripuulle. Kun yritän kuvitella Sadien tänne – laittamaan tukkaansa pukeutumispöydän samean peilin edessä tai tekemään läksyjä vanhanaikaisen kirjoituspöydän ääreen – mielikuvat eivät suostu tulemaan.

Ezran huone on samanlainen. Missään ei näy jälkeäkään siitä, että jommassakummassa olisi koskaan asunut teini-tyttö.

Lysähdän lattialle muuttolaatikoitteni viereen ja pengon lähintä, kunnes löydän muoviin käärityt valokuvakehykset. Avaan ensimmäisen paketin, jossa on kuva Ezrasta ja minusta Santa Monican laiturilla viime vuonna, taustallamme täydellinen auringonlasku. Asetelma on upea, mutta kuva ei pahemmin imartele minua. En ollut valmis kuvaan, eikä kireä ilmeeni mallaa Ezran leveän virneen kanssa. Säilytin sen silti, koska se toi mieleeni erään toisen kuvan.

Juuri sen otan esiin seuraavaksi – se on rakeinen ja paljon vanhempi, ja siinä on kaksi täsmälleen saman näköistä teinityttöä. Heillä on pitkät kiharat hiukset, aivan kuten minullakin, ja 90-luvun grungekuteet. Toinen hymyilee valoisasti, toinen näyttää ärtyneeltä. Äiti ja hänen kaksossiskonsa Sarah. He olivat kuvan ottamisen aikaan seitsemäntoistavuotiaita, Echo Ridgen lukion vikaluokkalaisia aivan kuten Ezra ja minäkin pian. Pari viikkoa kuvan ottamisen jälkeen Sarah katosi.

Siitä on kaksikymmentäkolme vuotta, eikä kukaan tiedä, mitä hänelle tapahtui. Tai ehkä lienee järkevämpi sanoa, että mikäli joku tietää, hän pitää suunsa visusti kiinni.

Asetan kuvat vieretysten kirjahyllyn päälle ja mietin Ezran eilisiltaisia sanoja lentokentällä, kun Andy kertoi turhan yksityiskohtaisesti lähtökohdistaan. *Mieti, millaista on tietää tuollainen juttu. Että olisi yhtä hyvin voinut olla se imeytynyt kaksonen.*

Sadie ei ole koskaan halunnut puhua Sarahista, viis siitä miten kovasti minä tietoa janoan. Asunnossamme ei ole yhtä ainuttakaan kuvaa hänestä; tämä otos minun täytyi kaivaa netistä. True crime -innostukseni alkoi kunnolla Lacey'n kuoleman jälkeen, mutta olen suhtautunut pakkomielleisesti Sarahin katoamiseen siitä lähtien, kun olin riittävän vanha tajuamaan, mitä hänelle oli tapahtunut. En voinut kuvitella mitään kama-lampaa: että oma kaksonen katoaisi eikä enää koskaan tulisi takaisin.

Sadien hymy on valokuvassa yhtä sokaiseva kuin Ezran. Sadie oli niihin aikoihin tähti – suosittu homecoming-kuningatar, aivan kuten Lacey. Sadie on yrittänyt olla tähti siitä eteenkinpäin. En tiedä, olisiko hän onnistunut saavuttamaan muutakin kuin kourallisen avustajarooleja, jos hänellä olisi ollut kaksossisko kannustamassa. Sen minä kuitenkin tiedän, että Sadie ei mitenkään voi tuntea oloaan kokonaiseksi. Jos ihminen saapuu maailmaan kaksosen kanssa, tuo kaksonen on yhtä suuri osa häntä kuin sydämensyke.

Äidilläni oli monta syytä kehittää itselleen opioidiriippuvuus – jomottavat hartiat, kurja ero, taas yksi menetetty rooli, muutto paskimpaan kämppäämme ikinä omana nelikymmenvuotispäivänään – mutten voi olla miettimättä, alkoiko kaikki sittenkin silloin, kun hän menetti valokuvan vakavakatseisen tytön.

Ovikello soi, ja melkein pudotan kuvan. Unohdin tyystin, että minun oli määrä valmistautua tapaamaan poliisi. Vilkaisen pukeutumispöydän peiliä ja kavahdan nähdessäni kuvajaiseni. Tukkanani näyttää peruukilta, ja kaikki hiusten-silotustuotteet ovat kadonneessa matkalaukussa. Kokoan kuontalon ponnarille ja vääntelen ja kääntelen paksuja suortuvia, kunnes onnistun sitomaan päät yhteen matalaksi nutturaksi ilman hiuslenkkiä. Se on yksi ensimmäisistä tukkatempuista, mitä Sadie koskaan minulle opetti. Kun olin pieni, meillä oli tapana seistä kylppärissä kaksoispesualtaan ääressä, ja minä tarkkailin häntä peilistä niin kauan, että pystyin kopioimaan hänen käsiensä nopeat, näppärät liikkeet.

Silmiäni kirveltää, kun mummi huikkaa portaisiin. »Ellery? Ezra? Konstaapeli Rodriguez on täällä.»

Ezra on jo käytävässä, kun astun huoneestani, ja suuntaamme yhdessä alakertaan mummin keittiöön. Tummatukkainen, siniseen univormuun pukeutunut mies seisoo selin meihin ja ottaa paraikaa mummin ojentamaa kahvikuppia. Mummi on kuin suoraan L. L. Beanin katalogista: khaki-

housut, puukengät ja ylisuuri, vaakaraidoitettu kauluspaita.

»Ehkä kaupunki tekee nyt vihdoin jotain sille ylikulkusillalle», mummi sanoo ja katsoo sitten minua konstaapelin olan yli. »Siinähan te olettekin. Ryan, tässä ovat tyttären-tyttäreni ja -poikani. Ellery ja Ezra, tämä tässä on konstaapeli Ryan Rodriguez. Hän asuu kadun varrella ja tuli esittämään meille muutaman kysymyksen eilisillasta.»

Konstaapeli kääntyy meitä kohti huulillaan puolihymy, joka hyytyy saman tien, kun kahvikuppi luiskahtaa hänen kädestään ja rysähtää maahan. Kukaan meistä ei reagoi sekuntiin, ja sitten me ryhdymme kaikki hosumaan yhtä aikaa, tartumme paperipyyhkeisiin ja poimimme paksuja keramiikkamukin palasia mummin mustavalkoiselta kaakelilattialta.

»Olen niin pahoillani», konstaapeli Rodriguez toistelee. Hän ei voi olla viittä vuotta minua ja Ezraa vanhempi, ja näyttää pahasti siltä, ettei hän itsekään vielä tiedä, onko oikeasti aikuinen. »En käsitä miten siinä kävi noin. Korvaan mukin.»

»Älä puhu joutavia», mummi sanoo terävästi. »Ne maksavat Dalton'silla kaksi dollaria. Istuudu, annan sinulle toisen kupin. Te myös, lapset. Pöydällä on mehua, jos maistuu.»

Me kaikki asetumme keittiönpöydän ääreen, jolle on katettu siististi kolme tablettia, aterimet sekä lasit. Konstaapeli Rodriguez kaivaa muistilehtiön etutaskustaan ja selailee sitä otsa kurtussa. Hän näyttää siltä kuin olisi alati häntä koi-pien välissä; hänen ilmeensä on huolestunut nytkin, kun hän ei riko isoäitini tavaroita. »Kiitos, että ehditte tavata minut nyt aamulla. Tulen Kilduffien luota, ja Melanie kertoi, mitä Fulkerson Streetin ylikulkusillan kohdalla tapahtui. Joku ilmeisesti törmäsi mieheen ja pakeni paikalta.» Mummi ojentaa konstaapeli Rodriguezille uuden mukillisen ja istuutuu sitten Ezran viereen. Rodriguez ottaa varovaisen siemauksen. »Kiitos, rouva Corcoran. On erittäin tärkeää, että kerrotte minulle kaikista havainnoistanne, vaikka ne eivät tuntuisikaan tärkeiltä.»

TÄSSÄ KAUPUNGISSA EI KANNATA OLLA SUOSITTU

Ratkaisemattomat mysteerit ovat piinanneet Echo Ridgeä vuosikausia. Kaksikymmentäkolme vuotta sitten nuori nainen katosi jäljettämiin. Viisi vuotta sitten koulun tanssiaiskuningatar murhattiin. Nyt ympäri kaupunkia alkaa ilmestyä uhkaavia viestejä. Onko kaikki vain sairasta pilaa, vai onko joku jälleen hengenvaarassa?

9 789510 447413

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-9510-44741-3